

19.8-38

Estimat Joan: És una vergonya per mi haver con-
sentit que escriuís una carta com aquesta. Ho sento
més del que et penses i veig que no tinc pas cap dot
de psicologia. Jo creia que no escriuria fins que jo
ho fes, i jo no volia fer-ho fins que pogues estar
neta de manies. Ah, quan et deia que el
grill cantava, en referència a això, no vaig saber
deslligar-me d'aquesta quimera que em va començar
tant i et deia amb un to tan plaquíndol: "Joan,
per què m'ho has dit?" o coses per l'estil que
t'haurien fet agafar carta i autoria i els hauries
engepat al diable. Per com aquesta conducta

per fer-me guanyar el nom d'estupido, ho sé
més que tu, i me'n capto de rabia. No em
facis cap cabal ni és que ni estimes una mica,
sinó, no tens més remei que dir-me això i mol-
tes altres coses pitjors que també em mereixes.

Un dels motius que em feren fer la novela,
era l'aspecte ^{poti} de no desaparèixer l'oasió de llegir del
meu piny i lletra que sóc la més estúpida de
les besties humanes. Però com que havent escrit tu
ja no ho crides ~~poti~~, fatuosa. Que quedi el tes-
timoni per responsa meua i de la posteritat!... ah!

Q'he sentit després de dir-te; però ja encara no era
a mig; quan ho vortit, ja les tenches se t'hanien apo-
lit. M'està bé. Vols perdonar-me? Sença t'escrir,
ni fot el que vulguis. Ben apassionament ^{tu} ~~tu~~ ^{meu} ~~meu~~